

[Lindenskov]

altid at skulle være på vagt efter nye muligheder, andre fiskepladser, ændrede fiskemetoder. Disse betingelser koster, disse stadige udfordringer kræver uforholdsmæssigt store investeringer.

Det er svært for færøske fiskere, for færinger i det hele taget at forstå, at færinger stilles så ringe i fiskeområder, der findes inden for Danmarks riges grænser både i Grønland og i Nordsøen, hvor situationen jo er den, at tyskeren, franskmændene, englænderen, hollænderen og belgieren har fortrinsret forud for almindelige danske statsborgere, nemlig færinger.

Færøerne havde en eksport på omkring 800-900 mill. kr. i 1977, dog senere med en nedadgående tendens i 1978 på grund af de nye retsbegreber på havet. Eksporten af fisk og fiskeprodukter tæller mere end 96 pct. af landets samlede eksport.

Vi vil fra hjemmestyrets side gøre alt for at stimulere og stabilisere det færøske erhvervsgrundlag, det vil sige fiskeriet. Vi står over for meget store udfordringer. Vi har ikke mulighed for at omstille hele produktionsapparatet til de nye betingelser på no time. Vi ved, hvad udgifterne til fiskeriet betyder i disse olietider, hvad det betyder for samfundet, for det enkelte fiskeskib, for virksomhederne på land, men vi vil på trods af de store landes stillingtagen og i nogen grad manglende forståelse for, hvordan fiskeriet bør foregå i fremtiden, fortsat yde vort bedste for at vinde forståelse for den lille nation og dens berettigelse til at forme sin egen fremtid. Vi kender regeringens, statsministerens, gode vilje og forståelse for denne sag, og vi tror på en løsning af dette for Færøerne så altovervejende og alvorlige problem.

»Hvad skal dog en spurv i tranedans og ugle mellem krager?«, var et ordsprog, man brugte hertilands i hine dage. Selv om jeg her i tinget tilslutter mig den socialdemokratiske gruppe, har jeg ingen grund til at dølge min rette herkomst, at jeg først og fremmest er valgt som repræsentant for Færøerne. Jeg vil her i tinget tale færingernes sag.

Jeg sætter min lid til, at det vil lykkes for det høje ting, for statsministeren og for regeringen at medvirke til en for færingerne gunstig løsning, således at erhvervsgrundlaget for det færøske samfund kan sikres fremover.

Steen Folke (VS):

Det radikale venstre har varslet en forespørgselsdebat om NATOs planer om nye atomraketter, og det er godt. Faktisk havde SF og VS aftalt at tage et bredere initiativ til en sådan debat, men det afgørende er ikke, hvem der står bag, men at debatten kommer.

Selv om der således bliver lejlighed til en grundigere debat om hele spørgsmålet, vil jeg gerne allerede ved denne lejlighed tage emnet op, fordi det er af så afgørende betydning.

Det var jo ikke mange ord, statsministeren ofrede på militær sikkerhedspolitik, men han nævnte dog, at Danmark har et ønske om at bidrage til afspænding og nedrustning, og hævdede, at dette ønske spiller en afgørende rolle for den danske politik. På den baggrund skulle man tro, det måtte være ganske klart, at den danske regering agtede at sige et tordnende nej til ny atomoprustning i Vesteuropa som et led i NATOs nye atomstrategi. Men så vidt jeg forstår, er det aldeles ikke spor klart. Tværtimod tyder alt på, at den officielle danske holdning i hvert fald indtil for nylig har været, at man agter at sige ja til udstationering i Vesteuropa af 464 krydsraketter og 108 Pershing-raketter på NATOs ministerrådsmøde i december. Således fremgik det af en artikel i International Herald Tribune om sagen i går, at danske diplomater, der har med sagen at gøre, har givet udtryk for en positiv holdning til dette nye skridt på oprustningens vej. Jeg vil gerne spørge statsministeren direkte: er et dansk tilsagn til udstationering af 572 nye djævelske atomraketter det næste konstruktive bidrag til afspænding og nedrustning?

Hr. Ole Espersen omtalte sagen i en bisætning uden at røbe noget om socialdemokratiets stillingtagen, men det er bemærkelsesværdigt, at det, som hr. Ole Espersen talte om, var »forbedring af de nukleare systemer«. Hvad behager? Der foreligger planer om et nyt afgørende skridt på atomoprustningens vej, og det omtaler hr. Ole Espersen som »forbedring af de nukleare systemer«. Hvem kan være imod forbedringer, og så når det drejer sig om noget så teknisk som nukleare systemer? Hr. Ole Espersens sprogbrug er et godt – men jeg synes også uhyggeligt – eksempel på, hvordan politiske beslutninger med menneskeligt skræmmende perspektiver forsøges indpakket i teknokratiske og velklingende ord, som skjuler det reelle indhold.